

Politica - slujitorul lui Baal

10 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Compromisul făcut în anii '50, de dragul ofertei de a fi primiți în rândul bisericilor creștine fără eticheta de sectă, a afectat grav întreaga noastră credință despre sanctuar și curățirea lui. Deși doctrina judecării de cercetare este încă păstrată printre cele 28 de credințe fundamentale, ceea ce dă unora sentimentul că nu am abandonat “temelia credinței noastre,” rolul ei monumental în marea controversă a fost estompat în mare măsură.

Negocierile cu evanghelicii au pus biserica într-o poziție imposibilă, fiind obligată să facă o echilibristică periculoasă între adevărul încredințat ei și standardele de puritate doctrinală impuse de bisericile protestante. În timp ce corpul pastoral predica, în interior, judecata de cercetare, departamentele de relații publice o negau, sau în cel mai fericit caz o reduceau la rolul de cârjă pentru o viață de ascultare, fără importanță în mântuirea cuiva. Diplomația practică la acest subiect a oferit bisericii liniștea că nu ne-am abandonat misiunea, iar juriului evanghelic ce ne supraveghea dovada că merităm un loc printre bisericile creștine.

Dar cum “cinstea și politica nu pot locui în aceeași minte,” una fiind “slujitorul Domnului și cealaltă slujitorul lui Baal,” rezultatul acestui joc a devenit, de-a lungul timpului, problematic pentru ambele tabere. Biserica a pierdut valoarea și sensul adevărului încredințat ei, iar lumea protestantă reproșează tot mai vehement conducerii bisericii că nu reușește să se țină de cuvânt și să impună bisericii noul adventism evanghelic, așa cum s-a convenit în timpul negocierilor. [vezi detalii aici]

Alertați de poziția bisericii în conflictul cu Desmond Ford, ei au invitat conducerea bisericii la o confruntare televizată cu Walter Martin, omul care a întins bisericii mâna dreaptă a părtășiei în frățietatea bisericilor evanghelice. Dar liderii noștri de la Conferința Generală au refuzat oferta. Cine se încumeta să țină piept, în public, argumentelor devastatoare ale lui Martin, sau dezvăluirilor incomode pe care acesta, luat de val, le-ar putea face despre dedesubturile negocierilor din anii '50?

Dar presiunile și amenințările voalate că biserica ar putea fi retrogradată la poziția de cult necreștin au produs o reacție la Conferința Generală. S-a convenit ca fratele William Johnsson, redactorul de la Adventist Review, să participe la această

confruntare în emisiunea lui John Ankerberg, The John Ankerberg Show, transmisă pe parcursul a cinci episoade în primăvara anului 1985.

Reproșurile lor au fost multiple: Biserica încă susține rolul Spiritului Profeției ca autoritate doctrinală; doctrina judecării de cercetare este încă încurajată tacit de conducere; oameni care și-au declarat deschis poziția de susținere față de doctrinele publicate în QOD, precum Ford și Rea, au fost eliminați din biserică; volumul QOD nu mai este în circulație și nu există intenția de a fi retipărit; biserica a profitat de mâna întinsă în anii '50, crescând numeric vertiginos, dar nu s-a ținut de promisiunea de a sta la pozițiile doctrinare din QOD.

Menționez această confruntare între Johnsson și Martin deoarece ea descoperă unde poate duce ambiguitatea și diplomația, când politica și cinstea încearcă să locuiască în aceeași minte, dar fără succes. Acest lucru este demonstrat în dezbateră din jurul curățirii sanctuarului, al ștergerii păcatelor, în timpul acelei emisiuni televizate.

Walter Martin și John Ankerberg citau din Ellen White, încercând să-l convingă pe fratele William Johnsson că poziția ei despre ștergerea păcatelor este nebiblică și nu a fost încă eliminată din crezul adventist. Ei foloseau o declarație din Enciclopedia AZȘ, unde autorii făceau referire la un pasaj din GC 483:

“În cărțile din cer a fost notat ‘iertat’ în dreptul numelui tuturor aceluia care s-au pocăit cu adevărat de păcat, și au acceptat prin credință sângele lui Hristos ca jertfă ispășitoare; deoarece ei devin părtași ai neprihănirii lui Hristos, și caracterele lor sunt găsite în armonie cu legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse, și vor fi socotiți vrednici de viață veșnică” (GC 483).

Ei susțineau, corect [ce ironie că ei observă cum EGW susține ștergerea păcatelor la sfârșitul planului de mântuire, iar teologii noștri nu], că scrierile doamnei White vorbesc de o ștergere viitoare a păcatelor, în contrast cu Biblia, care vorbește despre o ștergere prezentă a păcatelor. Ascultați conversația lor:

Martin: Aceasta înseamnă că, în acest moment, păcatele tale nu au fost șterse, deși Biblia spune că “sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). 1 Ioan. Foarte clar. Prin urmare, dacă păcatele tale nu au fost încă șterse, cum explici 1 Ioan capitolul unu?

Ankerberg: Romani 8:1, “Acum dar nu mai este nicio osândire, nicio condamnare...”

Martin: ...pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” Ce facem atunci cu toate aceste afirmații ale doamnei White... [întrerupt de Johnsson]

Johnsson: “Pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” Acesta este punctul critic. Nu uitați pilda pe care chiar Hristos a spus-o... [întrerupt de Martin]

Martin: Tu ești “în Hristos”?

Johnsson: Eu sunt “în Hristos.”

Martin: Sunt păcatele tale șterse?

Johnsson: [încremenește, apoi după câteva clipe de tăcere] Isus are grijă de păcatele mele.

Martin: Sunt ele șterse?

Johnsson: [stă o clipă să se gândească, apoi zâmbește fără să spună nimic; toată lumea izbucnește în râs.]

Martin: [râzând] Haide...

Johnsson: Păcatele mele sunt iertate...

Martin: [râzând și mai tare] Haide, fii cinstit... sunt ele șterse?

[Puteți urmări aici acest dialog, de la minutul 18]

Hohotele de râs declanșate de politica de doi bani a fratelui Johnsson mi-au adus aminte de avertizarea Domnului făcută diplomaților lui Israel: “În ziua împăratului nostru, căpeteniile se îmbolnăvesc de prea mult vin, împăratul dă mâna cu batjocoritorii... Efraim se amestecă printre popoare... a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria... Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt; sunt ca un arc înșelător. Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de râs în țara Egiptului” (Osea 7:5-16).

Fratele Johnsson a căzut așa ușor în această capcană ieftină tocmai datorită dispoziției de a face compromis de dragul păcii cu Babilonul. Nu putea spune lumii că Martin înțelege Biblia greșit, deoarece și dânsul împărtășește aceeași teologie. Și nu îndrăznește să spună bisericii adventiste că Ellen White înțelege Biblia greșit, declarând-o astfel profet mincinos, așa cum insistau gazdele că ar fi cazul.

Așa se întâmplă când deguști vinul Babilonului pe la toate banchetele oficiale, încercând să fii pe placul tuturor de dragul “creșterii bisericii” și al armoniei în comunitatea de credință.

Că fratele Johnsson personal s-a făcut, la propriu, “de râs în țara Egiptului” nu ar fi o tragedie. Tragedia constă în faptul că el era reprezentantul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și că în numele nostru, al tuturor, a declarat indirect că Ellen White este un prooroc mincinos. Iar lumea a recepționat corect mesajul: Liderii adventiști nu cred în Ellen White, dar nici nu au curajul să spună deschis poporului acest lucru.

Aceasta este politică, și ea este slujitorul lui Baal.

Dar politica are avantajele ei. După terminarea mandatului de redactor la Adventist Review, fratele William Johnsson nu s-a retras la pensie, să povestească nepoților bătăliile lui cu Walter Martin, marele goliat al lumii creștine. El a fost promovat consilier al președintelui Conferinței Generale pe probleme de relații cu alte confesiuni. Experiența politică trebuie prețuită.

Capcana lui Martin putea fi demontată cât se poate de simplu, dacă fratele Johnsson cunoștea contextul lui 1 Ioan 1, și ar fi fost dispus să onoreze lumina care a făcut din biserică pe care o reprezintă un popor al vremii sfârșitului.

Ioan nu spune, așa cum speculează Walter Martin, că păcatele sunt șterse în momentul mărturisirii lor, automat, datorită sângelui lui Hristos. Ioan face o declarație generală, concisă, a întregului plan de mântuire, descris în două faze: mărturisirea păcatelor și ștergerea lor. El nu spune că cele două faze sunt simultane.

Martin a citat doar partea a doua a versetului 7, dar fratele Johnsson nu a prins șmecheria. Prima parte a versetului pune discuția în contextul sanctuarului, unde închinătorii ajung la ștergerea păcatelor doar atunci când umblă în lumină “după cum El Însuși este în lumină.” Isus era în lumină deoarece Tatăl locuia în El, în toată plinătatea Sa, lucru la care și noi suntem chemați (Ef 3:19).

“Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”

Un verset mai sus, Ioan spune: “Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1:6). Apoi, în versetul imediat următor spune: “Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1:8).

Dacă fratele Johnsson și-ar fi cunoscut Biblia, dialogul ar fi trebuit să se desfășoare astfel:

Johnsson: Frate Martin [așa cum îi plăcea să-l numească], păcatele tale sunt șterse acum?

Martin: Da, cu certitudine sunt șterse.

Johnsson: Ioan spune în versetul 8 că te înșeli singur, și că adevărul nu este în tine. Ai întrebat dacă eu sunt “în Hristos.” Întreb și eu, tu ești în Hristos?

Martin: Eu sunt “în Hristos.”

Johnsson: Ioan spune: “Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Ne poți spune că tu trăiești acum așa cum a trăit Hristos?

Martin: ...

Johnsson: Sigur că nu poți trăi acum așa cum a trăit Hristos, deoarece păcatele tale, deși mărturisite și iertate, nu au fost șterse, și de aceea nu ai primit încă haina “de in subțire, strălucitor și curat,” despre care același Ioan vorbește. Aceasta este vestea bună a eliberării din păcat, pe care biserica mea dorește să o comunice lumii.

Dacă dialogul s-ar fi desfășurat așa, în locul hohotelor de râs peste sală s-ar fi așezat liniștea mormântală a adevărului care spulberă eroarea. Johnsson ar fi

făcut un serviciu imens omenirii prin poziția curajoasă de a susține un adevăr nepopular, dar al cărui timp a sosit.

Dar pentru că a apelat la diplomație spre a nu deranja pe nimeni, nu este greu să ne imaginăm raportul înregistrat în cărțile cerești: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Politica este slujitorul lui Baal, și ea ne va face de răs în “Egipt,” de câte ori vom încerca să câștigăm favoarea lumii de dragul creșterii bisericii.
